



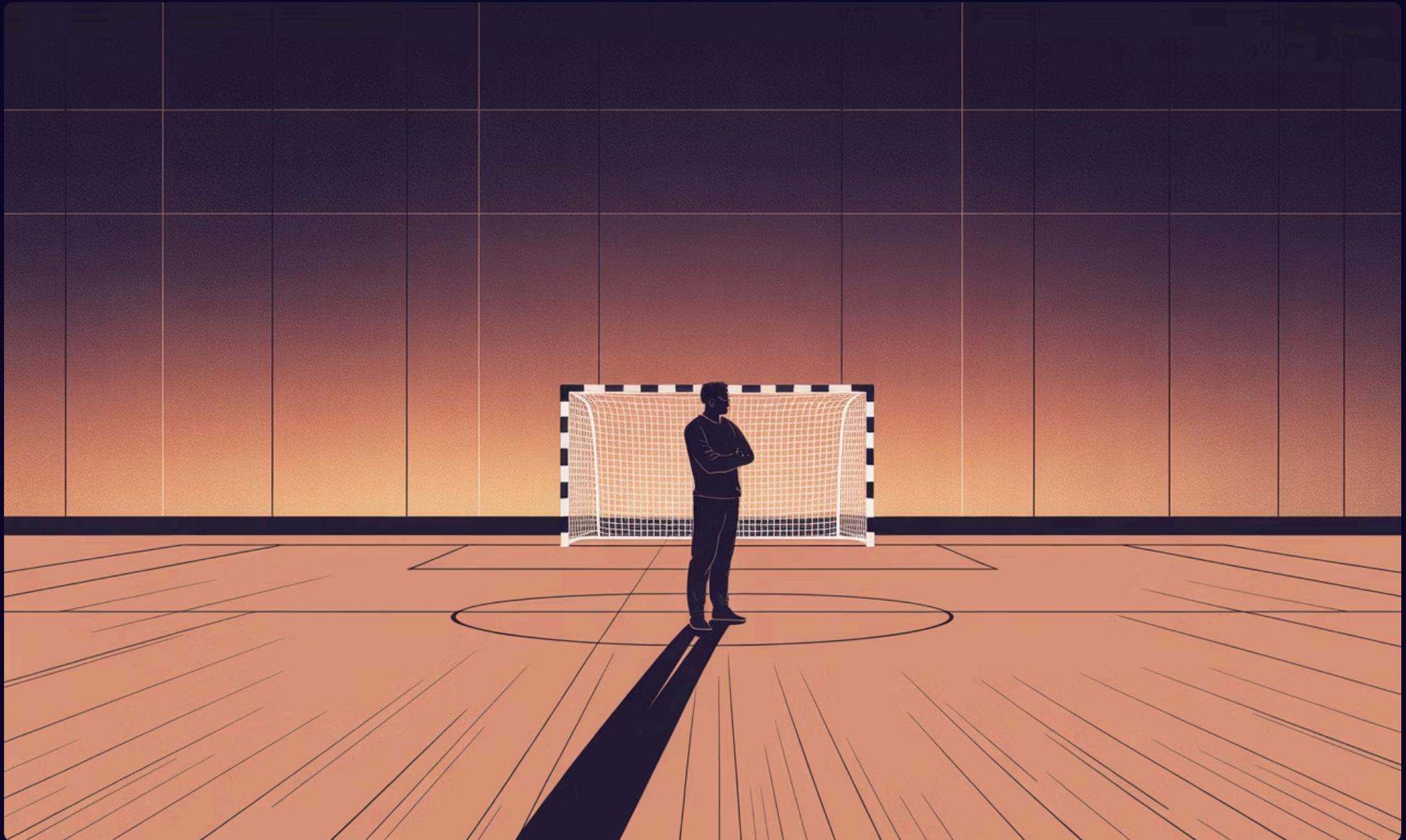
# Kanyó Memorial 2025

## Vezérinterjú

Keynote Interview with Gábor Vécsey

Scroll down for the English version

# Az utolsó Kanyó Memorial



**Bátky Zoltán:** Az utolsó Kanyó Memorial után beszélgetünk. Hogyan éli meg ezt a pillanatot?

**Vécsey Gábor:**

Rendkívül hálás vagyok az elmúlt tizenhárom évért. Egy hosszú és szép korszak zárult most le, ezért természetes, hogy érzelmileg is megérint. Az előkészületek során többen megállapítottuk: kézilabdában és ezen a helyszínen már néhány éve kihoztuk a maximumot. Lehattünk volna az a szervezet, amely évről évre ugyanazt a feladatot hajtja végre, engem azonban mindig a fejlődés motivált. Ez a döntés érzelmileg nehéz, de szakmailag indokolt. Az utóbbi években már nem a kézilabda állt a fókuszban: idén például nem is láttam közelről kézilabdapályát, mindössze néhány Bundesliga- és válogatott mérkőzést láttam televízióban. Ez is jelezte számomra, hogy lezárult egy korszak.

# A kézilabda korlátai

**B.Z.:** Alábbhagyott a sportág iránti szenvedélye?

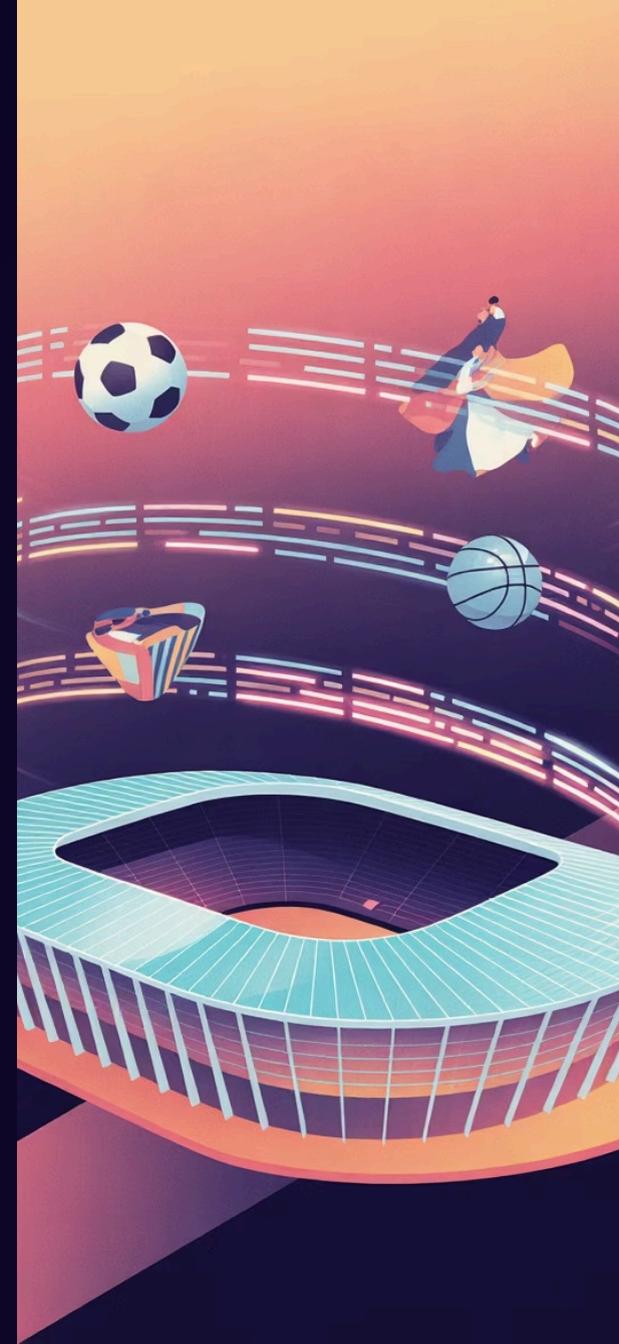
**V.G.:** A kézilabda mindig különleges helyet foglal majd el a szívemben, de megvannak a saját limitációi. Legerősebb bajnoksága, a Bundesliga is csak a világ hetvenedik legértékesebb ligája, ha pedig megnézzük a 2000 legjobban fizetett sportolót, egyetlen kézilabdázót sem találunk köztük. Ez világosan mutatja a sportág csekély globális piaci erejét, és azt is magyarázza, miért találunk NB I-es kézilabdaklubok élén képzetlen sportvezetőket, akikkel sokszor nehéz a közös munka.



# A magyar sport átalakulása

**B.Z.:** Döntése tehát kizárólag szakmai okok miatt történt?

**V.G.:** Nem egészen, a sport hazai környezete is sokat változott. Tizenöt-húsz éve minden álmom az volt, hogy NB I-ben dolgozhassak vezetőként – ma már ennek pont az ellenkezőjét érzem. Az utóbbi években voltak élvonalbeli megkereséseim kézilabdában és más sportágakban is, de ma már egyáltalán nem motivál. Több mint húsz évvel ezelőtt egy NB I-es klub menedzsmentjének közelében lehettem, úgy éreztem, kiváltságos dolog ezt a hivatást választani. Azóta azonban a politika erősen átszötte a magyar sportot, és a vezetők szakmai tudásánál sokszor fontosabbá vált a feltétlen lojalitás – ez pedig számomra nagyon idegen. Ez a folyamat erős kontraszelekcióhoz vezetett: a sportért dolgozók közül sokan elhagyták a pályát, miközben egyre többen inkább csak a sportból élnek.

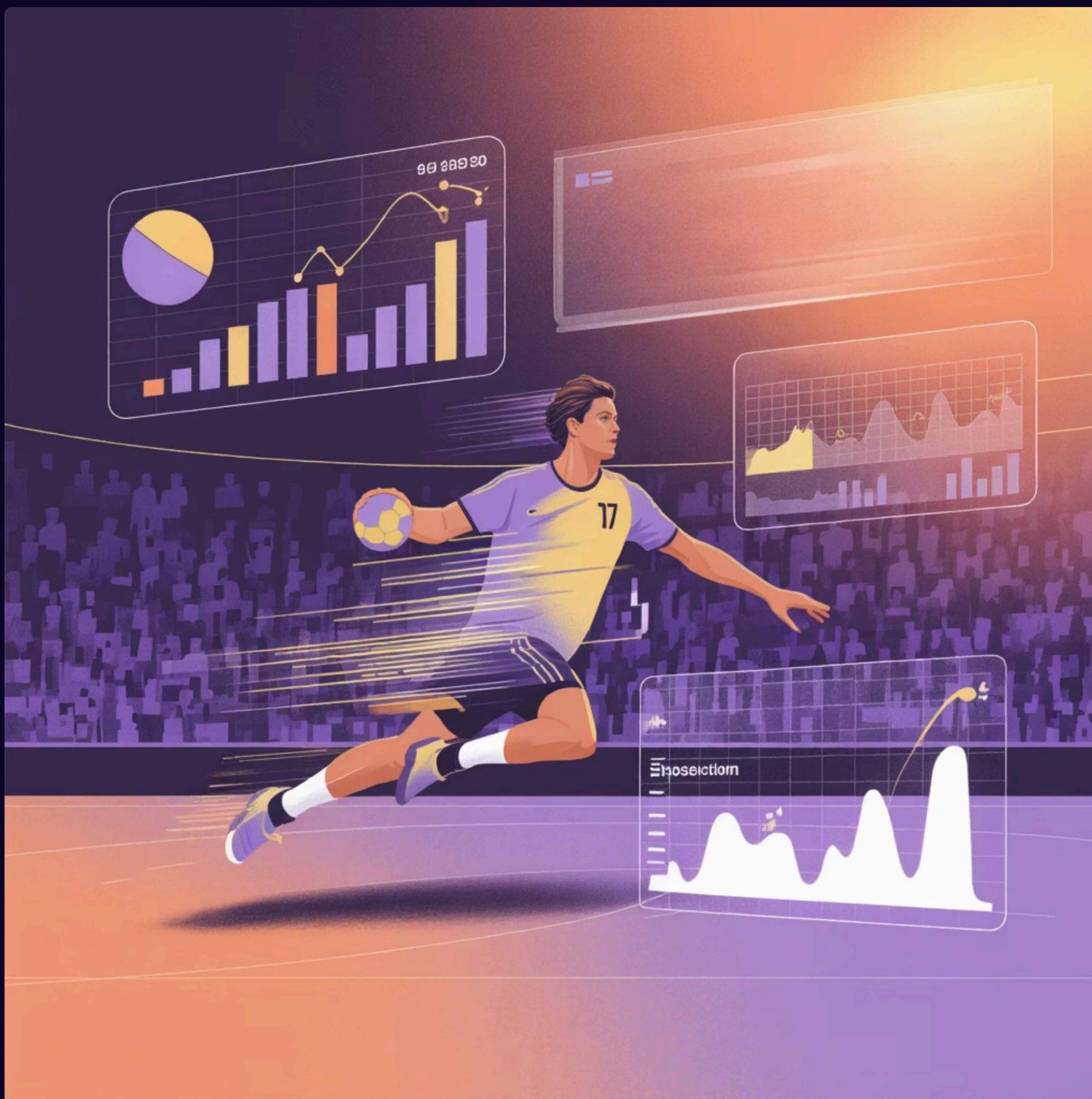


# Tanulságok és alkalmazható tapasztalatok

**B.Z.:** Mit tanult meg a Kanyó Memorial szervezése közben, amit más projekteken is alkalmazhatónak lát?

**V.G.:** Nagyon szerettem, hogy évről évre egyre alaposabban ismertem meg a magyarnál fejlettebb sportkultúrákat. Iparágtól függetlenül hiszek abban, hogy találni egy „best practice” mintát és azt adaptálni a saját környezetünk fejlesztésére csodálatos dolog. A Memorial adott először lehetőséget arra is, hogy az analitikus, adatelemző szemléletemet a gyakorlatban érvényesítsem. A kezdetektől szigorú szakmai feltételekhez kötöttem a rendezvényt, különös tekintettel a vendégek kiválasztására.

Az EHF-sorozatokon túl több mint húsz kézilabda-bajnokságot követtem kitüntetett figyelemmel, felnőtt és utánpótlás szinten egyaránt – ez teljesen más munkát jelentett tíz éve, mint manapság a fordítóprogramok és a mesterséges intelligencia korában. Fejlett statisztikai mutatókat használtam, hogy azonosítsam, mely nevelőklubokkal érdemes partneri kapcsolatot kialakítani. Szerettem, hogy ezek a folyamatok sokszor életre szóló barátságokhoz vezettek – jól tudom, ha a jövőben szükségem van bármire Skandináviában vagy a délszláv országokban, kihez fordulhatok, sokaknak pedig én leszek a „magyar barát” örökre. Nagyon izgalmas volt felépíteni, majd folyamatosan karbantartani azt az adatbázist, amely egy balanced scorecard mutatóval mérte a nevelőegyesületek pozícióját és munkáját.



Nos, ezek az excel-táblák 2022 óta érintetlenek – és ez is világosan mutatja, hogy ma már nem tudok a korábbihoz hasonló mértékű felelősséget vállalni a Kanyó Memorial folytatásáért.

# A tudásmegosztás és a társadalom egészsége

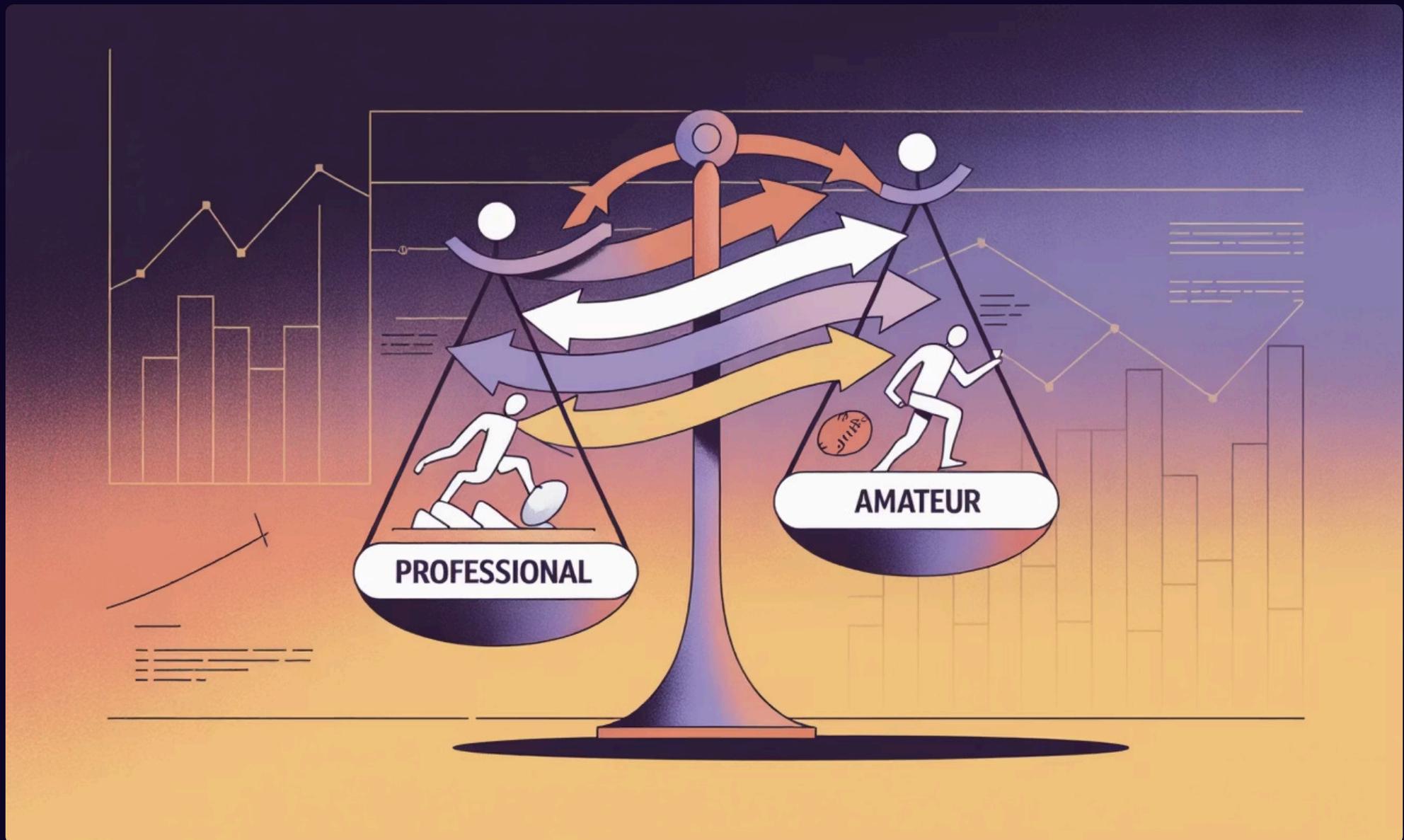
**B.Z.:** A Kanyó Memorialnak egyfajta tudásszerzés- és áramoltatás szerepet szánt a sportban. Az utolsó torna végén hogy látja, sikerült elvégezni a feladatot?

**V.G.:** A modern módszertanok és technológiai eszközök felkutatása és megismerése kitartó munkával sikeres volt, de az adaptálás sokkal nehezebb feladat – ehhez külön munkacsoportokra lenne szükség nemcsak regionális, hanem országos szinten is. A hazai edzőktől tudom, érezhető a romló tendencia a sportolni vágyó gyerekek állapotát illetően. Egyre többen nőnek fel csonka családban, kellő figyelem nélkül, keveset mozognak, rosszul étkeznek. Emiatt egyre több túlsúlyos, magas vérnyomásos, mentálisan terhelt fiatal kerül a rendszerbe. Éppen ezért nem értek egyet azzal, hogy sportnemzetnek nevezzük magunkat, miközben a társadalom egészségi állapota az Európai Unió sereghajtói között van. Ráadásul nagyon nehéz szorgalomra és kitartó munkára ösztönözni a gyerekeket, ha látják: Magyarországon a legfelsőbb szinteken nyíltan történik a szabályok kijátszása, be nem tartása. Emlékszem, serdülő fiúkkal edzőtáboroztunk Svédországban – a helyi edzők nem értették, miért nem futnak a mieink a vonalig. Ott nem szokás csalni, itthon viszont sokszor természetes. Meggyőződésem, hogy sokkal fenntarthatóbb és valóban közös cél egy egészséges társadalom építése, mint az éremtáblázat fényesítése. Dániában például Fie Udby Erichsen evező orvosi tanulmányai mellett készült fel az olimpiára, majd nyert ezüstérmet. Amikor Coubertin báró megálmodta az olimpiai eszmét, szerintem pontosan az ilyen teljesítményeket tartotta igazán értékesnek – noha Dánia a maga 214 olimpiai érmével Magyarország mögött áll az örökös táblázatban.

# Javaslatok a hazai sportirányítás fejlesztésére

**B.Z.:** Nem szokott fukarkodani a kritikával. Mit változtatna a hazai sportirányításon?

**V.G.:** A gazdasági növekedés ütemének mérséklődésével és a társadalmi egyenlőtlenségek növekedésével Magyarországnak nem lenne szabad ekkora anyagi erőforrást biztosítania a profi sportra. Sokkal hatékonyabb lenne a tömegsport megerősítése mellett dedikált feeder league-ekben gondolkodni, ahol magyar fiatalokból kinevelve látjuk el azokat a ligákat, amelyek valós piaci alapokon fenntarthatóan képesek működni, a társadalom felesleges terhelése nélkül. Elengedhetetlen továbbá a sportvezetők akkreditációjának felülvizsgálata és egy professzionális szakmai és szervezeti kontrolling bevezetése, amely képes azonosítani és korigálni a stratégiai és operatív hibákat, valamint felelősségre vonni a döntéshozókat.



# A Kanyó Memorial lezárása és jövőbeni tervek

**B.Z.:** Mennyire nehéz elengedni egy ilyen jól bejáratott márkát?

**V.G.:** Érzelmileg természetesen nehéz, nem is merek a következő augusztusra gondolni – biztosan furcsa lesz. Szakmailag azonban szeretnék tovább fejlődni, amiben a Kanyó Memorial jövőre már akadályozna, mint segítene. Nagyon sokat segít, hogy a szervezők nagy része EBA Sports tag, így a közösségtől nem kell búcsúznunk.

**B.Z.:** Merre tovább, milyen szakmai területek izgatják leginkább?

**V.G.:** Az elmúlt évek során körvonalazódott, mi érdekel a legjobban: a fan experience, vagyis hogyan lehet a szurkolói élményt magasabb szintre emelni, valamint a teljesítménynöveléshez kapcsolódó innovációk, beleértve a regenerációt is.

Szívesen elemzem mélyen a különböző sportligák környezetét is: milyen gazdasági súllyal és fogyasztói piaccal illeszkednek a fenntartható, egészséges társadalomba, és mennyire szolgálják annak valódi érdekeit. Ezek az elemzéseim egyre gyakrabban öltönek testet publicisztikák vagy podcast-szereplések formájában is – bevallom, szeretek a sportmenedzsment egy-egy kevéssé ismert, de nagy hatású szeletében elmerülni és írni, vagy beszélni róla. Ez a fajta stratégiai gondolkodás segít abban, hogy hosszabb távon is olyan projekteket válasszak, amelyek valódi értéket teremtenek, nem csupán látványos eredményeket.

Továbbra is szenvedélyem a fejlett sportinfrastruktúrák felkutatása és megismerése. Nagyon szeretném, ha néhány éven belül az EBA Sports nevéhez fűződne egy amerikai típusú, innovatív sportlétesítmény. Ez egy olyan volumenű terv, ami évekre leköti az erőforrásaimat, határozott idejű projekteken azonban addig is szívesen részt veszek – szerencsére úgy fordult a szerencsém, hogy jelenleg válogathatok is.

Teljesen azonban nem szakítok a sportággal. Az évek során kialakult értékes kapcsolataimat a jövőben is ápolni kívánom. Korábban is vállaltam szerepet játékosok mozgatásában – szívesen segíték magyar fiataloknak külföldre kerülni, de volt példa arra is, hogy magyar csapat kért tőlem segítséget skandináv játékos megszerzésében. Úgy gondolom, már az is sokat jelenthet, ha egy öltözői kultúra „északi szemlélettel” gazdagodik, hiszen ez hozzájárulhat a professzionálisabb környezet kialakításához.

Szeretném hangsúlyozni, mennyire hálás vagyok a Kanyó Memorialnak: szakmai fejlődésem egyik legfontosabb motorja volt, és döntően alakította a jövőbeni terveimet is. Mindenkinek nagyon köszönöm, aki egy kicsit is hozzájárult, hogy ilyen hosszú időn keresztül működjünk ebben a formában.

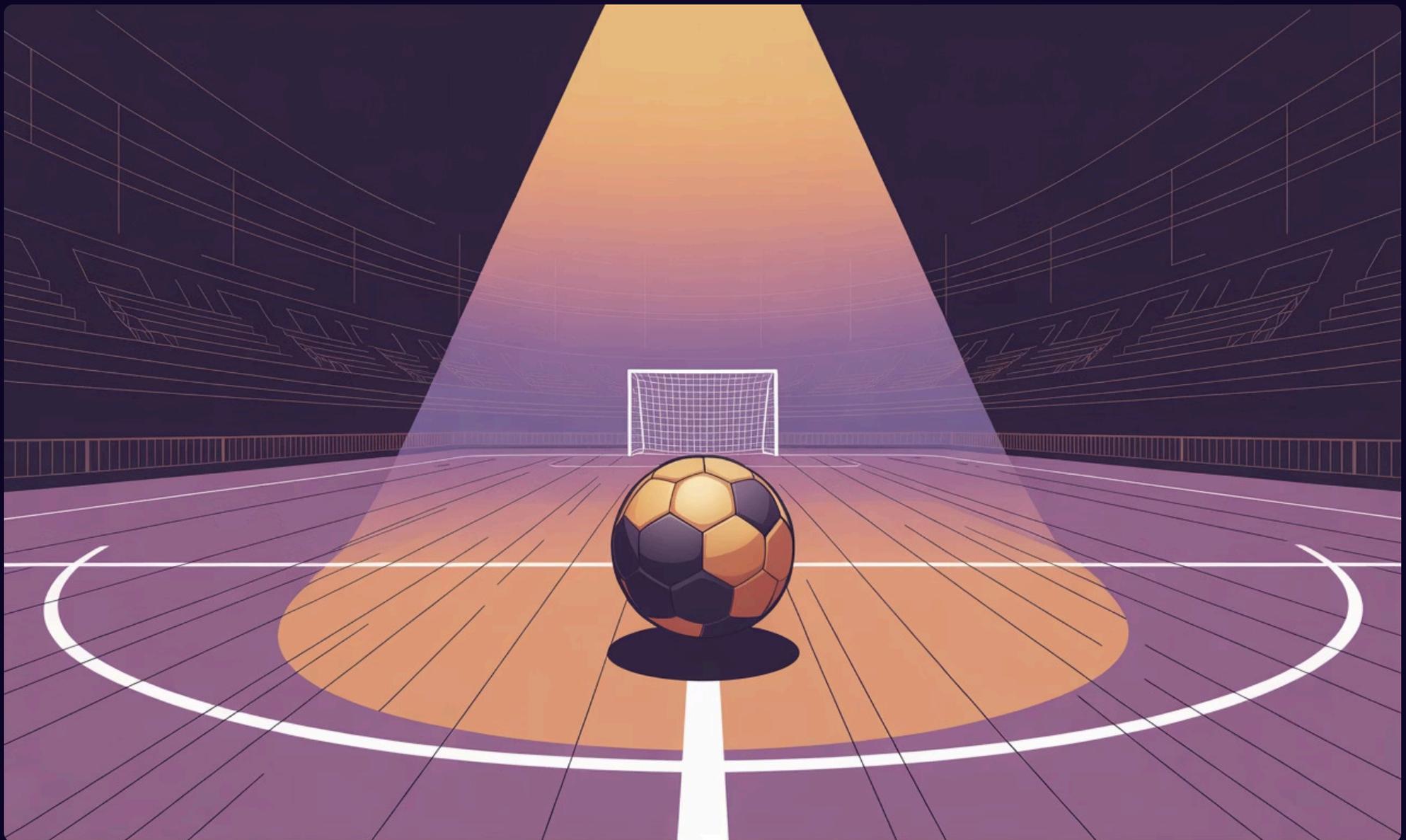


English version starts below

# Reflections on the Kanyó Memorial's Conclusion

**Zoltán Bátky:** We are speaking after the final Kanyó Memorial. How do you feel in this moment?

**Gábor Vécsey:** I am deeply grateful for the past thirteen years. A long and beautiful chapter has now come to an end, so naturally it touches me emotionally as well. During the preparations, many of us agreed that in terms of handball and this venue, we had already reached our maximum potential years ago. We could have been the kind of organization that carries out the same task year after year, but I have always been motivated by growth and progress. This decision is emotionally difficult but professionally justified. In recent years, handball has no longer been my primary focus: this year, for example, I did not even set foot on a handball court, only watching a few Bundesliga and national team games on television. That was a clear signal to me that an era had come to a close.



# Challenges in Professional Handball

**Z.B.:** Has your passion for the sport declined?

**G.V.:** Handball will always hold a special place in my heart, but it has its limitations. For instance, even its strongest league, the Bundesliga, ranks only around 70th among the world's most valuable sports leagues. Furthermore, if we look at the 2000 highest-paid athletes globally, not a single handball player is among them. This illustrates the sport's limited global market power, and also explains why so many Hungarian NB I clubs are led by unqualified managers, which often makes collaboration difficult.



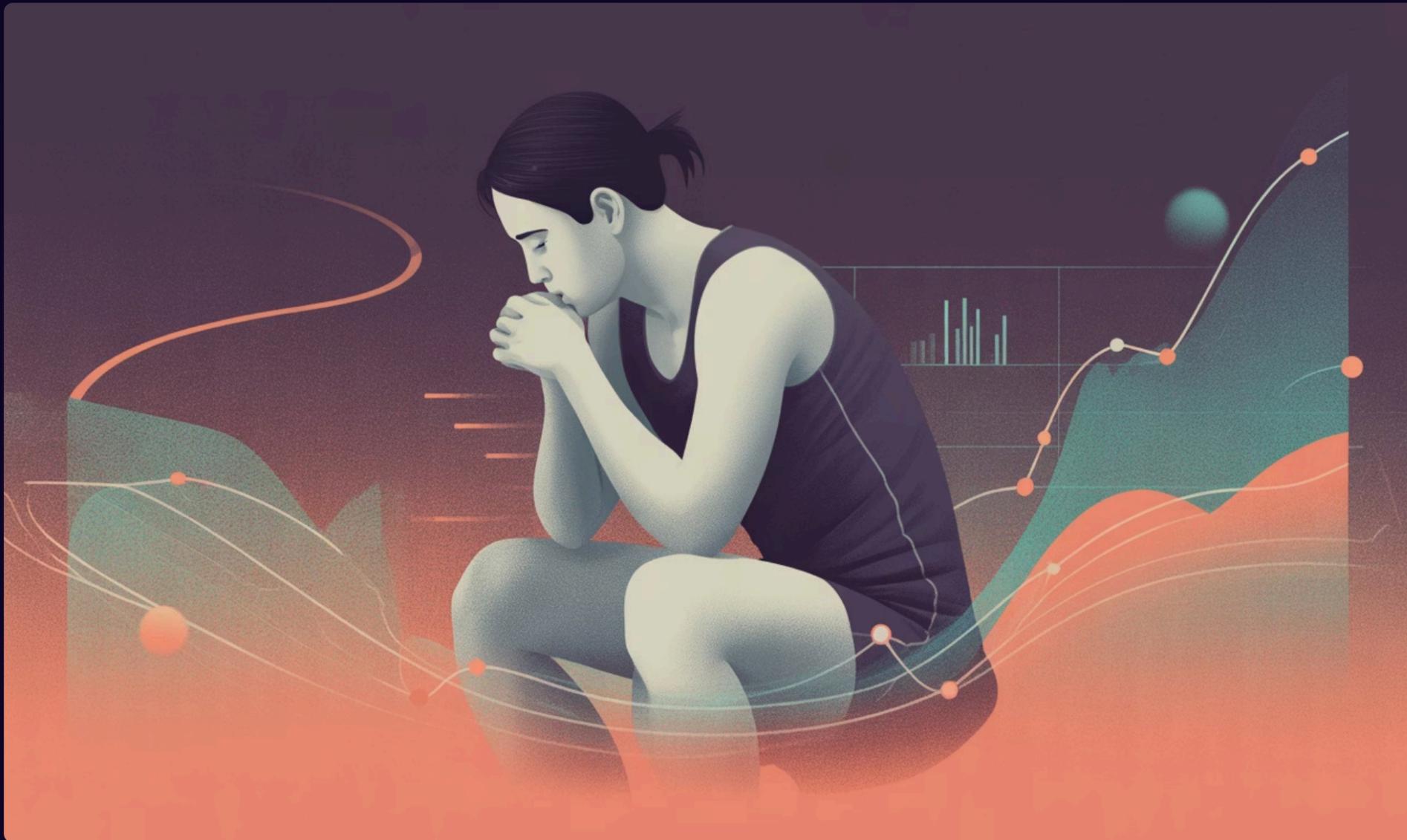
# The Evolving Landscape of Hungarian Sport Management

**Zoltán Bátky:** So your decision was based purely on professional reasons?

**Gábor Vécsey:** Not entirely – the domestic environment of sport has also changed significantly. Fifteen or twenty years ago, my dream was to work as a manager in the NB I – today I feel quite the opposite. In recent years, I've had offers from top-division clubs in handball and other sports, but I am no longer motivated by that. Over twenty years ago, I first had the opportunity to work near the management of an NB I club, and I felt privileged to have chosen this profession. Since then, however, politics has heavily infiltrated Hungarian sport, and unconditional loyalty has often become more important than professional expertise. This is alien to me. It has led to a process of negative selection: many who truly worked for the sport have left, while more and more simply live off the sport.



# Lessons Learned and Future Applications



**Z.B.:** What lessons did you learn from organizing the Kanyó Memorial that you find applicable in other projects?

**G.V.:** I loved learning year after year about sports cultures more advanced than Hungary's.

Regardless of the industry, I believe finding a "best practice" model and adapting it to improve your own environment is invaluable. Of course, this is a long process: leaders must plan, execute, monitor, and respond according to results.

The Memorial was also my first opportunity to apply my analytical, data-driven mindset in practice. From the very beginning, I set strict professional conditions, especially in selecting our guests. Beyond EHF competitions, I followed more than twenty national leagues at both senior and youth levels – a completely different job ten years ago than it is today in the age of translation software and AI. I used advanced statistical indicators to identify which clubs were most worth partnering with. I loved that these processes often turned into lifelong friendships – I know exactly whom to call if I need something in Scandinavia or the Balkans, and for many I will forever be "the Hungarian friend."

It was exciting to build and maintain the database that measured the position and work of youth academies using a balanced scorecard approach. But those spreadsheets have remained untouched since 2022 – a clear sign that I can no longer commit to the same level of responsibility for the Memorial as I once did.

# Reflecting on the Kanyó Memorial's Mission

**Z.B.:** You intended the Kanyó Memorial to be a platform for knowledge sharing and transfer in sport. Looking back, did you achieve this mission?

**G.V.:** Discovering and learning modern methodologies and technological tools was successful through perseverance, but adapting them has proven far more difficult. This would require dedicated working groups not only regionally but on a national level. Coaches at home tell me they see a worrying trend in the physical and mental condition of children who want to play sports. More are growing up in broken families, without sufficient attention, moving too little and eating poorly. As a result, we see more overweight, hypertensive, and mentally burdened youngsters entering the system. This is why I disagree with calling ourselves a "sporting nation" while the overall health of our society is among the weakest in the EU. It is also difficult to inspire discipline and hard work in children when they see rules being openly bent or ignored at the highest levels in Hungary. I remember taking adolescent boys to a camp in Sweden – local coaches were baffled why our players didn't run all the way to the line. Cheating is simply not part of their culture, while at home it is often considered normal. I am convinced that building a healthy society is a far more sustainable and truly common goal than polishing medal tables. In Denmark, for instance, rower Fie Udby Erichsen pursued medical studies while preparing for the Olympics, and still won a silver medal. When Baron de Coubertin envisioned the Olympic ideal, I believe he valued such achievements most – even though Denmark, with its 214 Olympic medals, ranks below Hungary in the all-time table.

# Reforming Hungarian Sports Management



**Z.B.: You are known for not holding back with criticism. What would you change in Hungarian sports management?**

With slower economic growth and widening social inequality, Hungary should not be devoting such vast financial resources to professional sport. It would be far more efficient to strengthen grassroots sport and to create dedicated feeder leagues, where Hungarian youngsters are developed and supplied to leagues that operate on real market foundations – without burdening society unnecessarily.

It is also essential to review the accreditation of sports executives and to introduce a professional technical and organizational controlling system capable of identifying and correcting strategic and operational errors, while holding decision-makers accountable.

# Transitioning to New Horizons

**Z.B.:** How hard is it to let go of such a well-established brand?

**G.V.:** Emotionally, it is difficult – I don't even dare think about next August, it will surely feel strange. But professionally, I want to continue developing, and from next year the Kanyó Memorial would hinder that rather than help it. What makes it easier is that most of the organizers are members of EBA Sports, so we do not have to part ways as a community.

**Z.B.:** Where next – which professional areas interest you most?

Over the past years, my interests have crystallized: enhancing the fan experience – how to raise the level of spectator engagement – and innovations connected to performance improvement, including regeneration.

I also enjoy analyzing in depth the ecosystems of various sports leagues: their economic weight, consumer base, and how they fit into a sustainable, healthy society. Increasingly, these analyses have appeared as articles or podcast contributions – I admit, I enjoy diving into lesser-known yet highly influential aspects of sports management. This kind of strategic thinking helps me choose projects with long-term value, not just flashy short-term results.

I remain passionate about exploring advanced sports infrastructures. Within a few years, I would love EBA Sports to be associated with an innovative, American-style sports facility. This is a large-scale plan that will occupy my resources for years, but I am also happy to participate in fixed-term projects in the meantime – fortunately, I am currently in a position to choose.

I am not leaving the sport entirely. I intend to continue cultivating the valuable connections I have built over the years. I have previously helped players move abroad, and at times assisted Hungarian clubs in acquiring Scandinavian talent. Even the infusion of "northern mentality" into a locker room can make a difference, as it contributes to a more professional environment.

I would like to emphasize how grateful I am to the Kanyó Memorial: it was one of the key drivers of my professional growth and has profoundly shaped my future plans. I thank everyone who contributed, even in the smallest way, to making this event possible in this form for so long.

